การศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยโรงเรียนเอกชนในประเทศอินเดียและประเทศไทยที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ
A COMPARATIVE STUDY OF ENGLISH LANGUAGE SKILLS DEVELOPMENT BY ENGLISH-PROGRAMMED PRIVATE SCHOOLS IN INDIA AND THAILAND

อดิศักดิ์ วัชรนุกูลเกียรติ[1*] ทักษ์ อุดมรัตน์[2] และฉันทนา จันทร์บรรจง[3]
Adisak Vacharanukunkiet [1*] Thak Udomrat [2] and Chantana Chanbanchong [3]

[1,2,3]คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
[1,2,3]Faculty of Education, Naresuan University, Phitsanulok, 65000, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: addy_five@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยโรงเรียนเอกชนในประเทศอินเดียและประเทศไทยที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษและเพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนของประเทศไทย วัตถุประสงค์เฉพาะ คือ เพื่อศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรมและนโยบายการสอนภาษาอังกฤษและระบบการศึกษาในปัจจุบันของประเทศอินเดีย ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนของประเทศอินเดียที่ประสบความสำเร็จ ศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรมและนโยบายการสอนภาษาอังกฤษ ระบบการศึกษา หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทย และเปรียบเทียบสภาพการพัฒนาภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในสองระบบนี้ แล้วนำเสนอแนวทางการประยุกต์ใช้บทเรียนจากประเทศอินเดีย ระเบียบวิธีวิจัย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การเปรียบเทียบระบบการศึกษาและการอิงผู้เชี่ยวชาญ โดยในขั้นตอนที่ 1, 2 และ 3 ศึกษาบริบท นโยบาย และสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนในประเทศอินเดียและประเทศไทย ใช้ข้อมูลจากเอกสาร การสังเกต และสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนเอกชน 6 โรง ในเขต ดาจีลิ่ง ประเทศอินเดีย และ 5 โรง ในประเทศไทย ซึ่งเลือกแบบเจาะจง และในขั้นตอนที่ 4 เปรียบเทียบข้อมูลทั้งสองชุดอย่างเป็นระบบ และนำเสนอแนวทางการประยุกต์ใช้บทเรียนจากประเทศอินเดีย โดยผู้เชี่ยวชาญ 11 ท่าน ที่ได้รับทราบผลของการเปรียบเทียบดังกล่าว

ผลการวิจัย พบว่า การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยโรงเรียนเอกชนในประเทศอินเดียและประเทศไทยที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษค่อนข้างแตกต่างกัน ประเทศอินเดียใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ การสื่อสารทางธุรกิจ และการยกระดับทางสังคม ส่วนประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ แต่ใช้เพื่อการเพิ่มโอกาสในการทำงานกับชาวต่างชาติ นโยบายการส่งเสริมการสอนภาษาอังกฤษจึงแตกต่างกัน สาเหตุสำคัญประการหนึ่ง คือ ประเทศอินเดียเคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ แต่ประเทศไทยไม่เคยเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนหลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศอินเดียเข้มข้นและมีประสิทธิผลสูงกว่าในประเทศไทยมาก ครูในอินเดียมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับดีแม้จะเป็นคนท้องถิ่น ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนวทางหลายประการในการประยุกต์ใช้บทเรียนจากประเทศอินเดีย เช่น นโยบายการสอนภาษาอังกฤษของไทย

ควรเน้นการพัฒนาความสามารถทางภาษาทุกทักษะ และการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โครงสร้างหลักสูตรควรจัดให้เรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น ในระดับอนุบาลและประถมศึกษาให้เรียนอย่างน้อย 10 คาบต่อสัปดาห์ และควรปรับปรุงวิธีวัดผลและข้อสอบให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ครูสอนภาษาอังกฤษต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี สอนสนุก ผู้บริหารควรสนับสนุนให้ทุกชั้นเรียนใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมเป็นฐาน และการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง ผู้ปกครองควรช่วยจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักเรียน

คำสำคัญ: การศึกษาเปรียบเทียบ การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โรงเรียนเอกชน

Abstract

This research aimed to study the development of English language skills by private schools in India and Thailand, and to propose guidelines to improve their English language program in private schools in Thailand. The specific objectives included: to study the socio-cultural context, English language education policy, and the present system of education in India; to study the current state of English language instruction in successful private schools in India; to study the socio-cultural context, English language education policy, education system, curriculum, and instruction in English-programmed private schools in Thailand; and to compare the two systems of English language development and the applicable lessons from India. The research methodology was based on qualitative methods which involved the Comparative Education Systems Approach and the Connoisseurship. In the first, second, and third stages, the studies of contexts, policies, and English language instruction conditions in private schools in India and Thailand were based on the data collected from documents, observations, and interviews of administrators in 6 schools in Darjeeling, India, and 5 schools in Thailand which had been purposively selected. In the fourth stage, the two sets of data were compared systematically, and the applicable lessons from India were proposed by 11 experts who had been informed about the comparative results.

The research results revealed that the English language skills development by English-programmed private schools in India and Thailand is quite different. India uses English as an official language, for communication in business, and to level up users' social status; while Thailand does not use English as the official language, but using it to widen the chance to work with foreigners. Thus, the English language education policies of the two countries are different. An important causal factor is that India was a colony of England but Thailand was not. English language education in English-programmed private schools in India is much more intensive and effective than those in Thailand. Teachers in India have good English language skills, though they are local Indian people. The experts proposed various ways to apply the lessons from India, such as: the English language education policy of Thailand should focus on all of the language skills and daily communication; the curriculum structure should increase study hours of English language in

kindergarten and primary schools to exceed 10 periods per week; tests and evaluation systems should be improved; teachers should be able to use English fluently and actively teach; school administrators should promote the use of activity- based English curriculum and authentic assessment in all English language classes; and parents should help facilitate good learning atmosphere for English language learning at home.

Keywords: A Comparative Study, English Language Skills Development, Private Schools

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาสากลของโลก ในขณะที่กลุ่มประเทศอาเซียนประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเพื่อการทำงานร่วมกัน (Working Language) ของประเทศสมาชิก ซึ่งบทความเรื่องมองสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2557, น.8) กล่าวว่า เมื่อภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็น”ภาษากลาง”ตามที่ระบุไว้ในกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ที่บัญญัติว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ (The working language of ASEAN shall be English)” หมายความว่าประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น และผลการวิจัยของ สุกัญญา แช่มช้อย (2555, น.51) เรื่อง นโยบายการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม: กรณีศึกษาประเทศไทย พบว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของประเทศไทยกำหนดให้โรงเรียนโดยทั่วไปจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เป็นวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ โดยให้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 นอกจากนี้ มีหลักสูตรที่สอนเป็นภาษาอังกฤษเรียกว่า English Program ซึ่งอนุญาตให้จัดการเรียนการสอนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษ ยกเว้นสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและประวัติศาสตร์ไทยและหลักสูตรกึ่งภาษาอังกฤษเรียกว่า Intensive English Program (IEP) ให้จัดการเรียนการสอนโดยบูรณาการภาษาอังกฤษไว้ในวิชาเรียนต่างๆ และเพิ่มจำนวนคาบวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้นในขณะที่โรงเรียนทั่วไปที่มีคุณภาพสูงจะให้มุ่งสู่ความเป็นโรงเรียนมาตรฐานสากลและในโรงเรียนอาชีวศึกษาก็กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษในหมวดวิชาสามัญทั่วไป

สุกัญญา แช่มช้อย (2555, น.52-54) พบว่า วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของประเทศไทยส่วนใหญ่เน้นการสอนไวยากรณ์และท่องคำศัพท์ ไม่ได้มุ่งเน้นการนำไปใช้งานในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ และในด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้นั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้มีการประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน โดยประเมินตามตัวชี้วัดแต่เนื่องจากครูผู้สอนมีจำนวนไม่เพียงพอและสอนไม่ตรงวิชาเอกส่วนใหญ่จึงมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพียงแค่ระดับต้น (Basic) เท่านั้น ส่วนด้านสื่ออุปกรณ์ และเทคโนโลยีเพื่อการสื่อสาร(Information Communication Technology: ICT) เพื่อการเรียนการสอนสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมีโครงการส่งเสริมให้ใช้ ICT เพื่อการเรียนรู้แบบทางไกล (e-learning) ผ่านศูนย์สื่อออนไลน์และโทรทัศน์ (0n-Line และ Free TV) และการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม หรือ eDLTV แต่ยังมีอุปสรรคสำคัญ เช่น กระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่มุ่งเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง แต่มุ่งเน้นการสอนไวยากรณ์ การท่องจำคำศัพท์และการทำแบบฝึกหัด ไม่ได้สอนให้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

อลินา ปราธาน (Alina Pradhan, 2012, p.2) ในบทความวิจัย เรื่อง Language Movement in the Darjeeling Himalayas: Special Reference to the Lepcha Languageได้กล่าวถึงนโยบายระดับชาติของ

ประเทศอินเดียด้านภาษาว่ามีข้อบัญญัติไว้ในตอนที่ 17 แห่งรัฐธรรมนูญว่าด้วยภาษาต่างๆที่ใช้ในราชการ (Official Languages) ของประเทศอินเดีย ซึ่งระบุไว้ในมาตรา 343-351 ว่าให้ใช้ภาษาฮินดีซึ่งเขียนด้วยอักษรเทวนาครีเป็นภาษาราชการของสหพันธรัฐ (Official Language of the Union) และให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการได้ต่อไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ตั้งแต่ก่อนปี ค.ศ. 1965 ส่วนภาษาต่างๆที่มาตรา 345 ให้การยอมรับในฐานะเป็นภาษาราชการมี 18 ภาษา เช่น Assamese, Bengali, Gujarati, Hindi, Punjabi, Sanskrit, Tamil และ Nepali เป็นต้น

ธนาเวล (S.P. Dhanavel, 2012, p.137) ในบทความ เรื่อง English Language Teaching In India: The Shifting Paradigms กล่าวว่า ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศอินเดียโดยมีแนวโน้มที่จะสอนทักษะภาษาอังกฤษประเภทที่เรียกว่า “soft skills” หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “people skills” ซึ่งมีการคิดเป็นหัวใจของทักษะการสื่อสาร นอกจากนี้ในบทความเรื่อง Teaching Of English As A Second Language ขององค์กรเอกชนที่ไม่หวังผลประโยชน์ชื่อ CENTRE FOR LEARNING RESOURCES (The CLR)ในเมืองปูเน่ ประเทศอินเดีย ระบุว่าภาษาที่ใช้เป็นสื่อการสอนของโรงเรียนรัฐบาลในประเทศอินเดียปัจจุบันส่วนมากเป็นภาษาประจำภูมิภาค (regional language) ส่วนภาษา อังกฤษจะสอนในฐานะเป็นภาษาที่สอง (a second language) โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แต่นักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับในอินเดียจำนวนมากไม่สามารถพูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษอย่างง่ายๆ

อย่างไรก็ตาม จากประสบการณ์ตรงของผู้วิจัยซึ่งเคยมีส่วนร่วมกับสมาคมสหพันธ์โรงเรียนเอกชนในการส่งเสริมการศึกษาภาษาอังกฤษและในฐานะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนซึ่งเคยส่งเสริมการศึกษาของเด็กไทยไปศึกษาต่อในประเทศอินเดียได้รับการยืนยันจากผู้ทรงคุณวุฒิ อาทิ พระครูปลัดสุวัฒนพุทธิคุณ ดร.วิเชียร วชิรคุโณ เจ้าอาวาสวัดไทยสิริราชคฤห์ เมืองราชคฤห์ นายชาตรี เชาว์วัชตะ กงสุลไทยประจำเมืองกัลกัตต้า ประเทศอินเดีย ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศอินเดียที่ประสบความสำเร็จระดับสูงยังคงมีอยู่ เช่น เมืองดาจีลิ่ง (Darjeeling) เมืองกาลิมปง (Kalimpong) และเมืองเคอเซียง (Kurseong) โดยเฉพาะที่เมืองดาจีลิ่ง มีนักเรียนไทยที่สำเร็จการศึกษาและประสบความก้าวหน้าในหน้าที่การงานอย่างสูงหลายคน เช่น นายกษิต ภิรมย์ และศาสตราจารย์ ดร.อัมมาร สยามวาลา เป็นต้น และจากข้อสังเกตที่ผู้วิจัยพบในฐานะตัวแทนภาคเอกชนซึ่งดูแลนักเรียนไทยที่ไปศึกษาต่อในเมืองดาจีลิ่งนานถึง 12 ปีได้ข้อมูลเบื้องต้นว่า มีโรงเรียนมากกว่า 30 แห่ง ในเมืองดาจีลิ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชนและจัดการศึกษาโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนแบบ English Program (EP) ได้รับการประเมินจาก World Education Magazine ที่เป็นนิตยสารจัดลำดับทางการศึกษาของประเทศอินเดีย ที่ชื่อว่า Education World The Human Development Magazine, India School Ranking และยังคงได้รับความนิยมอย่างสูงจากนานาประเทศในทวีปเอเชียที่ต้องการส่งบุตรหลานไปศึกษาซึ่งรวมถึงพระราชวงศ์แห่งเนปาลและภูฏาน

ในปัจจุบัน การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยทั่วไปของนานาประเทศมักจะมอบหมายให้โรงเรียนรัฐบาลเป็นผู้รับผิดชอบเพื่อให้เด็กทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเข้าถึงการศึกษา แต่เป็นการศึกษาทางเลือกและเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองนักเรียนบางกลุ่มที่เห็นว่าเนื้อหาความรู้ในโรงเรียนรัฐบาลยังไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาบุตรหลานของตน จึงเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนจัดการเรียนการสอนได้ด้วย โรงเรียนเอกชนแม้จะไม่ได้ทำประโยชน์แก่ทุกท้องถิ่น เพราะอาจจะไม่ได้กระจายออกไปสู่ชนบทที่ห่างไกล แต่พ่อแม่ผู้ปกครองนักเรียนบางคนชอบส่งลูกเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนมากกว่า เพราะเหตุผลเช่นมีครูมากกว่า นักเรียนส่วนมากมาจากภูมิหลังทางครอบครัวและเศรษฐกิจที่ดีกว่า ครอบครัวสามารถสนับสนุนปัจจัยสำหรับการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและการสอนได้มากกว่า ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่า การศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้กับชาวอินเดียซึ่งมีภาษา

ประจำภูมิภาคของตนเป็นภาษาแม่ โดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษอย่างได้ผลในระดับสูงของโรงเรียนเอกชนในประเทศอินเดียน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้หลักสูตรกึ่งภาษาอังกฤษ English Programs หรือ Mini English Programs ในประเทศไทยซึ่งยังอยู่ในระยะของการลองผิดลองถูก และยังมีปัญหาหลายประการ เช่น ผู้ปกครองขาดความเชื่อมั่นในการจัดหลักสูตร บุคลากรชาวต่างชาติขาดแคลนและต้องการค่าตอบแทนสูง มีการเปลี่ยนแปลงย่อย ขาดบุคลากรชาวไทยที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ บุคลากรชาวต่างชาติขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการจัดทำแผนการสอน อาคารสถานที่ไม่เพียงพอและสภาพชั้นเรียนไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (เสาวภา จันทร์สงค์, 2547, น.1-2) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยหลักสูตรภาษาอังกฤษของประเทศอินเดียกับประเทศไทยเพื่อนำเสนอแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนในประเทศไทย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรม นโยบายการสอนภาษาอังกฤษ และระบบการศึกษาในปัจจุบันของประเทศอินเดีย
2. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนของประเทศอินเดียที่ประสบความสำเร็จ
3. เพื่อศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรม นโยบายการสอนภาษาอังกฤษ ระบบการศึกษา หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทย
4. เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศอินเดียและประเทศไทย และการนำเสนอแนวทางการประยุกต์ใช้บทเรียนจากประเทศอินเดีย

ระเบียบวิธีวิจัย

ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Approach) โดยวิธีวิทยาการวิจัยเชิงเปรียบเทียบระหว่างระบบการศึกษา (Comparative Education Systems) และการอิงผู้เชี่ยวชาญ (Connoisseurship) เพื่อการประยุกต์ใช้ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบ

ขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรม นโยบายการสอนภาษาอังกฤษและระบบการศึกษาในปัจจุบันของประเทศอินเดีย

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนของประเทศอินเดียที่ประสบความสำเร็จ

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรม นโยบายการสอนภาษาอังกฤษ ระบบการศึกษา หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ขั้นตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษในอินเดียและไทย และการนำเสนอแนวทางการประยุกต์ใช้บทเรียนจากประเทศอินเดีย

ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรมและศึกษานโยบายเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และระบบการศึกษาสภาพปัจจุบันในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนของประเทศ

อินเดียและประเทศไทย โดยเน้นข้อมูลที่วิเคราะห์ได้จากเอกสารของทางราชการ และผลการวิจัยหรือเอกสารวิชาการที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ทางเว็บไซต์ที่มีผลกระทบสูง (High Impact Factors) หรือเผยแพร่โดยสำนักพิมพ์ในประเทศอินเดียและอื่นๆ จากนั้นเลือกโรงเรียนเอกชนประเทศอินเดียที่ประสบความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ (English Program) ในเมืองดาจีลิ่งจำนวน 6 โรงเรียน ได้แก่ 1) Himali School, Kurseong, Darjeeling 2) St. Joseph's School, North Point, Darjeeling 3) Mount Hermon School, Darjeeling 4) St.Paul's School, Darjeeling 5) St.Joseph's Convent, Kalimpong และ 6) St. Augustine's School, Kalimpong ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจงตามเกณฑ์คุณภาพของ World Education Magazine และความสมัครใจที่จะให้ข้อมูลของผู้บริหารโรงเรียน และโรงเรียนเอกชนของประเทศไทย 5 โรงเรียนโดยการเลือกอย่างเจาะจง (Purposive) ตามผลการประเมินของสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา 5 โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษอยู่ในระดับคุณภาพดีขึ้นไป ได้แก่ 1) โรงเรียนธีรธาดา จังหวัดพิษณุโลก 2) โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก กรุงเทพฯ 3) โรงเรียนสารสาสน์วิเทศบางบอน กรุงเทพฯ 4) โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน กรุงเทพฯ และ 5) โรงเรียนสาธิตคริสเตียนวิทยา นนทบุรี จากนั้นเทียบเคียงและเปรียบเทียบความเหมือนความต่างของบริบททางสังคม วัฒนธรรม นโยบายด้านภาษา ระบบการศึกษา หลักสูตร การจัดการเรียนการสอนได้แก่ วิธีวัดและประเมินผล การสอนซ่อมเสริมและกิจกรรมเสริมทักษะ การได้มาและคุณภาพครู สิ่งอำนวยความสะดวกสื่อ ICT การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสามารถทางวิชาการในสาขาวิชาอื่นของผู้จบการศึกษา และการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนในอินเดียและไทยที่เป็นกรณีศึกษา จากนั้นสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญเพื่อประยุกต์ใช้การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจากประเทศอินเดียจำนวน 11 ท่าน ที่มีหน้าด้านการบริหาร ด้านการสอน และด้านหลักสูตร

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาบริบททางสังคมและวัฒนธรรม นโยบายการสอนภาษาอังกฤษและระบบการศึกษาในปัจจุบันของประเทศอินเดียและประเทศไทย ดังนี้

1.1 บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของอินเดียที่ส่งผลต่อนโยบายด้านภาษา

ประเทศอินเดีย ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และใช้เป็นภาษาราชการรวมถึงการสื่อสารในวงการธุรกิจอีกทั้งยกระดับในการประกอบอาชีพและยกระดับฐานะทางสังคม

ประเทศไทย ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการและไม่พูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น

ความเหมือน มีรายได้สูงหากมีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษและมีโอกาสในการทำงานสูงขึ้น

ความแตกต่าง ภาษาอังกฤษในประเทศอินเดียเป็นภาษาราชการใช้เพื่อความเสมอภาคทางสังคม และยกระดับทางสังคม อีกทั้งการใช้ภาษาอังกฤษทับศัพท์ในชีวิตประจำวันอินเดียมากกว่าไทย ค่าใช้จ่ายในการเรียนของประเทศไทยสูงกว่าประเทศอินเดียและภาษีนำเข้าเกี่ยวกับสื่อนวัตกรรมในการจัดการเรียนการสอนของไทยสูงกว่าประเทศอินเดีย องค์กรต่างประเทศที่ให้ความช่วยเหลือของอินเดียมีมากกว่าไทย

1.2 นโยบายการสอนภาษาอังกฤษหลังจากยุคอาณานิคมจนถึงปัจจุบัน

ประเทศอินเดีย อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการปกครองอินเดีย ส่งเสริมการผลิตตำราเรียนหรือสื่อนวัตกรรมเป็นภาษาอังกฤษใช้ในวงการศึกษาอย่างกว้าง ขวาง

และสอนเพื่อเน้นการใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนอินเดียที่จะจบหลักสูตร ICSE (Indian Certificate of Secondary Education Examination) และ ISC (Indian School Certificate Examination) จะต้องสอบวิชาภาษาอังกฤษให้ผ่านเกณฑ์คะแนนขั้นต่ำ หากไม่ผ่านวิชาภาษาอังกฤษถือว่าสอบไม่ผ่าน

ประเทศไทย สนับสนุนให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการค้าขาย การสอนเพื่อสอบและสอบเพื่อผ่าน ไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ความเหมือน สนับสนุนส่งเสริมให้คนเรียนภาษาอังกฤษ

ความแตกต่าง อินเดียเป็นอานานิคมของอังกฤษส่วนไทยไม่เคยตกเป็นอานานิคมของประเทศใด นโยบายส่งเสริมสนับสนุนผลิตตำรา หรือการแปลตำราเพื่อการสืบค้นของไทยมีน้อยกว่า ประเทศไทยมีกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคในการส่งเสริมสื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรวมถึงครูต่างประเทศที่เข้ามาช่วยสอน

1.3 ระบบการศึกษาในปัจจุบัน

ประเทศอินเดีย เป็นระบบ 10+2 ได้ประกาศนียบัตร ICSE และ ISC เมื่อจบเกรด 10 และ 12 มีหลักสูตรอินเตอร์ มีโปรแกรม EP (English Program)และหลักสูตรอินเตอร์ และโปรแกรม EP ได้รับการยอมรับจากต่างประเทศ

ประเทศไทย แบ่งเป็น 4ช่วงชั้นๆ ละ 3 ปี หลักสูตรอินเตอร์และโปรแกรม EP ยังไม่ได้รับการยอมรับจากต่าง ประเทศเท่าที่ควร และยังอยู่ในขั้นลองผิดลองถูก

ความเหมือน ใช้ระยะเวลา 12 ปีเท่ากัน มีหลักสูตรอินเตอร์ มีโปรแกรม และใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแม่

ความแตกต่าง วิธีการแบ่งช่วงชั้น และระบบการศึกษาของประเทศอินเดียได้รับการยอมรับมากกว่า

2. การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนโดยหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยโรงเรียนเอกชนของประเทศอินเดียและประเทศไทย

2.1 สภาพปัจจุบันในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

2.1.1 โครงสร้างหลักสูตรและสัดส่วนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

ประเทศอินเดีย ใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษ 10-12 คาบต่อสัปดาห์และสอนทุกวิชาเป็นภาษาอังกฤษยกเว้นภาษาแม่ คือ วิชาภาษาฮินดี และภาษาที่ 3

ประเทศไทย ใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษ 6-8 คาบต่อสัปดาห์และสอนทุกรายวิชาเป็นภาษาอังกฤษยกเว้นภาษาไทย ประวัติศาสตร์ และสังคม

ความเหมือน สอนภาษาอังกฤษเหมือนกันยกเว้นภาษาแม่

ความแตกต่าง เวลาเรียนภาษาอังกฤษของประเทศไทยน้อยกว่าประเทศอินเดีย 4-6 คาบต่อสัปดาห์ ประเทศอินเดียทุกวิชาสอนเป็นภาษาอังกฤษยกเว้นวิชาภาษาแม่หรือภาษาถิ่น

2.1.2 วิธีวัดและประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ประเทศอินเดีย วัดทักษะการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง การวัดครบทั้ง 4 ทักษะ เน้นความรู้และความเข้าใจ เกณฑ์การตัดสินก่อนการจบมัธยมต้นและมัธยมปลาย หากไม่ผ่านวิชาภาษาอังกฤษไม่สามารถเลื่อนชั้นได้ เกณฑ์การตัดสินตกหรือผ่านด้วยการวัดแบบเกรด 1-8 ถือว่าผ่าน เกรด 9 ถือว่าตก กรณีการสอบวัดผลในโรงเรียนส่วนใหญ่ตัด สินที่คะแนนต่ำกว่า40 %ถือว่าตก หรืออาจใช้เป็นการตัดสินด้วยเกรด A-D ถือว่าผ่าน E ถือว่าตก มีการวัด 3 ครั้ง ก่อนเรียน ระหว่างเรียน (unit test 2 ครั้งต่อภาคเรียน) และหลังเรียน ข้อสอบส่วนใหญ่เน้นแบบอัตนัยและมีคะแนนโปรเจ็คที่ถือว่าส่วนหนึ่งของการสอบ

ประเทศไทย เน้นการสอนหลักไวยากรณ์ และเน้นความ จำไม่ใช่ความเข้าใจ การวัดไม่ครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะและไม่ได้วัดนักเรียนจากสภาพจริง ใช้เกณฑ์ตัดสินด้วยคะแนนที่ต่ำกว่า 50 ถือว่าตกและข้อสอบส่วนใหญ่เป็นปรนัย

ความเหมือน มีหลักเกณฑ์การวัดการประเมินผลการเรียนรู้เหมือนกัน

ความแตกต่าง โรงเรียนอินเดียเน้นการวัดตามสภาพจริงและปฏิบัติจริงทั้ง 4 ทักษะ โรงเรียนประเทศไทยเน้นความจำในการใช้ไวยากรณ์ คำศัพท์ ส่วนโรงเรียนในประเทศอินเดียเน้นความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติได้จริง ข้อสอบใช้คนละรูปแบบ ประเทศอินเดียเน้นการออกข้อสอบเป็นแบบอัตนัย แต่ประเทศไทยใช้วิธีแบบตัวเลือก หรือกากบาท เกณฑ์การสอบเลื่อนชั้นประเทศอินเดียระดับ ISC, ICSE ถ้าภาษาอังกฤษสอบไม่ผ่านเกณฑ์ไม่สามารถเลื่อนชั้นได้ หมายถึงสอบตก แต่ของประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษสอบไม่ผ่านเกณฑ์ ไม่มีผลกระทบทางตรงต่อการเลื่อนชั้นเรียน

2.1.3 การสอนซ่อมเสริมและกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

ประเทศอินเดีย กิจกรรมบ้านสี การแสดงละคร เกมการศึกษา ตอบปัญหาทางวิชาการ บทกลอน/บทกวี การนำเสนอโครงงาน และกิจกรรมหน้าเสาธง การนำเสนองานที่นักเรียนค้นคว้าด้วยตนเองในรูปแบบของแฟ้มสะสมผลงาน (Portfolio) มอบหมายให้นักเรียนอ่านหนังสือนอกเวลาเรียนและนอกตำราเรียน

ประเทศไทย กิจกรรมบ้านสี เข้าค่ายภาษา ทัศนศึกษา นักเรียนแลกเปลี่ยน ครูให้ความสนใจนักเรียนที่เรียนอ่อน จัดคู่/แบ่งกลุ่ม มอบหมายงานและกิจกรรมหน้าเสาธง

ความเหมือน มีกิจกรรมคล้ายกัน เช่น บ้านสี กิจกรรมหน้าเสาธง โครงงาน เข้าค่ายและทัศนศึกษา

ความแตกต่าง ประเทศไทยไม่เน้นการแสดงละครและการท่องบกลอนบทกวี ประเทศไทยไม่เน้นการอ่านนอกเวลาเรียน

2.1.4 การได้มาและคุณภาพครู

ประเทศอินเดีย ประกาศรับสมัคร, สัมภาษณ์, มีใบรับรองและผ่านการฝึกจากองค์กรฝึกหัดครู มีพื้นฐานภาษาอังกฤษดีและจบจากโรงเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน เน้นรับครูเป็นคนท้องถิ่นและเป็นศิษย์เก่า

ประเทศไทย ประกาศรับสมัคร, สัมภาษณ์, จบปริญญาตรีและสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ มีใบประกอบวิชาชีพและเน้นรับครูต่างประเทศ

ความเหมือน ประกาศสัมภาษณ์และวุฒิการศึกษา

ความแตกต่าง ระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของครูไทยแตกต่างจากครูอินเดีย ประเทศไทยจะเน้นครูต่างประเทศ ส่วนประเทศอินเดียจะเน้นครูท้องถิ่นและเป็นศิษย์เก่า โอกาสในการรับครูที่มีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วของไทยมีน้อยกว่า

2.1.5 สิ่งอำนวยความสะดวกสื่อ Information Communication Technology (ICT) เพื่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ประเทศอินเดีย Projector, กระดานดำ, สมาร์ทบอร์ด, CD/โปรแกรมSoftware, โปรแกรมสำเร็จรูปและใช้เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานการศึกษา

ประเทศไทย Projector, กระดานดำ, คอมพิวเตอร์/อินเทอร์เน็ต, CD และโปรแกรม Software, สมาร์ทบอร์ด และสื่อจากการดาวโหลดจากอินเทอร์เน็ต

ความเหมือน การใช้สื่อและเทคโนโลยีมีส่วนคล้ายคลึงกัน

ความแตกต่าง ประเทศไทยใช้สื่อที่ Download จากอินเทอร์เน็ตมากกว่าอินเดีย ประเทศอินเดียจะใช้สมาร์ทบอร์ดในการเปิดสารคดีเพื่อการเรียนรู้และใช้ ICT เชื่อมโยงกับผู้บริหาร เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานการศึกษา แต่ส่วนของประเทศไทยใช้เพื่อการสอนอย่างเดียว

2.1.6 การสนับสนุนโดยผู้ปกครองนักเรียน

ประเทศอินเดีย สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการศึกษา และให้ความร่วมมือด้านกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน สนับสนุนการศึกษาและการอ่านหนังสือนอกเวลาด้วยการให้ซื้อหนังสือนอกเวลาเรียน ให้ความร่วมมือกับกิจกรรมเสริมของโรงเรียนหรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนในด้านเทคโนโลยีโดยการเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมให้กับโรงเรียน ส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในครอบครัวโดยการพูดทับศัพท์

ประเทศไทย ผู้ปกครองสนับสนุนในด้านค่าธรรมเนียมการเรียนและกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนแต่ไม่ค่อยให้ความร่วมมือเรื่องกฎระเบียบของโรงเรียน ผู้ปกครองไม่พูดภาษาอังกฤษกับบุตรหลาน การพูดทับศัพท์แบบผิดตามความหมาย เช่น ฟิต-fit และ กาด-card

ความเหมือน ให้การสนับสนุนในเรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียนคล้ายกันแต่ให้ความสนในนักเรียนน้อย

ความแตกต่าง แตกต่างในเรื่องการปฏิบัติและเคารพกฎระเบียบของโรงเรียน ผู้ปกครองไทยส่วนใหญ่ไม่ให้ การสนับสนุนเคร่งครัดต่อกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน แต่ผู้ปกครองอินเดียจะให้ความเคารพในระเบียบและให้เกียรติครูในการลงโทษนักเรียนในกรณีที่ทำผิดระเบียบข้อตกลง

2.2 ผลสำเร็จของการจัดการเรียนการสอนโดยหลักสูตรภาษาอังกฤษ

2.2.1 ด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้จบการศึกษา

ประเทศอินเดีย มีคะแนนสูงและมีความรู้ที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี

ประเทศไทย ได้คะแนนสูงและมีความรู้ แต่ไม่ต่อเนื่อง มีความรู้ความสามารถในการสอบได้ 100 เปอร์เซ็นต์ เรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยหลักสูตรอินเตอร์พบว่ามีสถิติที่นักเรียนบางส่วนไม่น้อยกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ไม่สามารถจบตามกำหนดระยะเวลาของหลักสูตร

ความเหมือน สอบและได้คะแนนค่อนข้างสูง ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ 100 เปอร์เซ็นต์

ความแตกต่าง อินเดียมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเมื่อสำเร็จการศึกษาอยู่ในระดับดีมาก สื่อสารได้คล่องแคล่ว มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษสูง ส่วนใหญ่เมื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้วนักเรียนมีโอกาสเรียนจบมากกว่า 90 เปอร์เซ็นต์

2.2.2 ด้านความสามารถทางวิชาการในสาขาวิชาอื่นๆ ของผู้จบการศึกษา

ประเทศอินเดีย สามารถเข้าศึกษาได้ในระดับอุดมศึกษาได้หลายหลักสูตรทั้งในและต่างประเทศ

ประเทศไทยสามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาในหลักสูตรอินเตอร์ได้100 เปอร์เซ็นต์เฉพาะในประเทศแต่หากต้องการศึกษาต่อในต่างประเทศนักเรียนไทยยังต้องสอบวัดระดับความรู้จากสำนักทดสอบอื่น

ความเหมือน เข้าศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ทุกคน

ความแตกต่าง นักเรียนอินเดียสามารถศึกษาต่อได้ในหลายหลักสูตรและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล ส่วนของไทยยังไม่เป็นที่ยอมรับในระดับสากลและเข้าศึกษาต่อได้เฉพาะหลักสูตรอินเตอร์เท่านั้น

อภิปรายผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยโรงเรียนเอกชนของประเทศอินเดียและประเทศไทยสรุปในภาพรวม 11 ประเด็น

ประเด็นที่ 1 เกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้เขียนมีความเห็นว่า ประเทศไทยอาจจะไม่ใช้นโยบายแบบอินเดียซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการเพราะอินเดียมีภาษาประจำท้องถิ่นมากถึง 18 ภาษา แต่ประเทศไทยอาจใช้นโยบายส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบประเทศมาเลเซีย ซึ่งมีลักษณะ “ชาตินิยม” ทั้งนี้ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1996 มาเลเซียมีนโยบายการปฏิรูปการศึกษาให้สอดคล้องกับยุคโลกาภิวัตน์และความต้องการของคนในท้องถิ่นต่างๆ มากขึ้น โดยบัญญัติในพระราชบัญญัติการศึกษาว่า ถ้าสถานศึกษาใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาประจำชาติเป็นสื่อการสอน จะต้องสอนภาษาประจำชาติเป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่งด้วย และสถานศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนได้ โดยการขออนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก่อน เพื่อจะช่วยให้ประเทศมาเลเซียสามารถพัฒนาแบบก้าวกระโดดขึ้นไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจฐานความรู้ ทั้งนี้ อดีตนายกรัฐมนตรี ดร.มหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้กล่าวว่าการเรียนภาษาอังกฤษจะเสริมสร้างความรู้สึกชาตินิยม เพราะจะถูกใช้เพื่อนำการพัฒนาและความก้าวหน้ามาให้กับประเทศ ชาตินิยมที่แท้จริงหมายถึงการทำทุกอย่างที่เป็นไปได้เพื่อประเทศชาติ ซึ่งรวมทั้งการเรียนรู้ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือ (ทักษ์ อุดมรัตน์, 2557)

ประเด็นที่ 2 นโยบายการสอนภาษาฯประเด็นนี้ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมีความเห็นเช่นเดียวกันว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันของชาวอินเดียที่อยู่ในสังคมชนชั้นที่มีการศึกษาไปจนถึงชนชั้นนักปกครองส่วนประเทศไทยมีการสนับสนุนให้มีการเรียนการสอนเพื่อการประกอบอาชีพและใช้เป็นเงื่อนไขในการเข้าศึกษาต่อในบางวิชาเท่านั้น ซึ่งในส่วนนี้ประเทศไทยจึงมิได้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมากนั้น

ประเด็นที่ 3 ระบบการศึกษาในปัจจุบัน English Program (EP) ในประเด็นนี้ นักเรียนไทยที่เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษมีช่องทางในการศึกษาต่อน้อยมาก ดังนั้นหากระบบการศึกษาไทยเปิดกว้างและมีความหลากหลายและกระทรวงหันมาให้ความสำคัญกับหลักสูตร English Program ทำให้เกิดความเชื่อมโยงในการเข้าถึงเพื่อให้โอกาสนักเรียนสามารถศึกษาต่อในสาขาอื่นๆ ได้ ซึ่งในขณะนี้ยังไม่เห็นเด่นชัดนัก ทำให้นักเรียนที่เรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษขาดโอกาสในการพัฒนาตนเองและหมดโอกาสไปศึกษาต่อในวิชาที่ตนเองสนใจ เพราะหน่วยงานการศึกษายังไม่เปิดหลักสูตรและวิชาให้ครบเช่นเดียวกับหลักสูตรสามัญที่มีหลากหลายสาขาวิชาให้เลือกเรียน

ประเด็นที่ 4 โครงสร้างหลักสูตรและสัดส่วนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ ควรเพิ่มเวลาเรียนภาษาอังกฤษให้กับทุกชั้นเรียนให้เป็นอย่างน้อย 10 คาบต่อสัปดาห์ อาจารย์ศิรินา ค่ายหนองสรวง เลขาธิการสมาคมนักเรียนทุนบริติชเคาน์ซิลแห่งประเทศไทย (BCSAT) และผู้บริหารโครงการ MFEA (My first English Adventure) ในประเทศไทยกล่าวเพิ่มเติมว่า ควรจัดหาหลักสูตรสำเร็จรูปที่มีพร้อมทุกอย่างรวมถึงคู่มือครูให้กับครูผู้สอนและผู้บริหารไว้ใช้ในการจัดการเรียนการสอน และกระทรวงศึกษาธิการต้องมีความชัดเจนในเรื่องเป้าหมายและวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งขณะนี้การวัดผล 0-net ไม่สามารถวัดผลได้ตามสภาพจริง

ประเด็นที่ 5 วิธีวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ประเทศอินเดียใช้ระบบเดียวกับประเทศอังกฤษซึ่งอันที่จริงแต่เดิมของไทยเราก็เหมือนกับอินเดีย แต่ปฏิรูปไปมาเกิดการเปลี่ยนแปลงจึงเกิดความแตกต่างขึ้น ผศ.ดร.เถลิงศก โสมทิพย์ เห็นว่าควรให้เด็กซ้ำชั้นในกรณีที่เด็กสอบตก และอาจารย์สุจิตรา กล่าวย้ำว่า การวัดผลประเมินผลควรใช้แบบ Authentic Assessment ตามหลัก 4C ได้แก่ Communication, Cross Culture, Curriculum, และ Community รวมถึงการออกข้อสอบก็ต้องออกแบบข้อสอบให้ตรงกับ Contents ที่นักเรียนได้เรียน และควรวัดผลให้ครบทุกทักษะและถูกต้องตามหลักการวัดผล

ประเด็นที่ 6 การสอนซ่อมเสริมและกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นฐานของการจัดกิจกรรมทุกชนิดทุกวิชาที่เรียนไม่ว่าจะเป็นการสอนซ่อมเสริมหรือจะเป็นกิจกรรมเสริมทักษะซึ่งสอดคล้องกับอัญชลีพร ปัญโญ (2554, น.63) ที่ทำวิจัยเรื่องการใช้แนวการสอนพหุประสาทสัมผัสเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 ว่านอกจากกิจกรรมจะกระตุ้นผู้เรียนได้เกิดการคิด จินตนาการแล้วยังทำให้การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นนั้นสามารถจดจำได้นานยิ่งขึ้น ดังนั้นหากจัดกิจกรรมเสริมทักษะให้หลากหลาย ผู้เรียนก็จะมีโอกาสเลือกเข้าร่วมกิจกรรมในสิ่งที่ตนเองชอบและสนใจซึ่งสอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537, น.25-26)

ประเด็นที่ 7 การได้มาและคุณภาพครู ประเด็นนี้ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเห็นว่า คุรุสภาควรยืดหยุ่นในหลักเกณฑ์ กฎระเบียบในการออกใบอนุญาตการสอนให้กับครูไทยกับครูต่างชาติ ไม่มีความจำเป็นจะต้องจบเอกตรงขอให้พิจารณาที่ความสามารถในการสอน การถ่ายทอด การมีใจรักที่จะเป็นครู ซึ่งสอดคล้องกับอรวรรณ น้อยหมอ (2554, น.94) งานวิจัยเรื่องการใช้กลวิธีการอ่านภาพเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ว่าผู้สอนสามารถทำให้บรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้ โดยให้แต่ละโรงเรียนมีอิสระในการรับครูไทย ครูต่างชาติที่ผู้บริหารเห็นว่ามีความรู้ความสามารถเพียงพอต่อการสอนในแต่ละระดับชั้น อาจารย์ศิรินา ค่ายหนองสรวง ยังกล่าวว่า การจ่ายค่าตอบแทนโดยการแบ่งแยกสีผิวและเชื้อชาติอย่างไม่เป็นธรรมส่งผลต่อคุณภาพและการสรรหาครู

ประเด็นที่ 8 สิ่งอำนวยความสะดวกสื่อ ICT เพื่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ควรเลือกใช้ ICT ให้เหมาะสมกับการเรียนรู้และควรใช้ ICT เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อช่วยในการสืบค้นข้อมูล ในส่วนนี้ถึงแม้ว่าในช่วงเวลาที่กำลังเรียนอยู่ในระดับพื้นฐาน อินเดียยังไม่ให้ความสำคัญกับ ICT มากนักแต่กลับให้ความสำคัญในการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนมากกว่าซึ่งสอดคล้องกับจาตุรนต์ ฉายแสง (2557, 17 กุมภาพันธ์) ที่ได้กล่าวว่าการส่งเสริมให้มีสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและนักเรียน

ประเด็นที่ 9 การสนับสนุนของผู้ปกครอง ผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าผู้ปกครองควรพัฒนาภาษาอังกฤษไปพร้อมๆ กับบุตรหลาน ควรหาโอกาสและบรรยากาศที่เชื่อมโยงต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และควรปรับทัศนคติให้ถูกต้องในการเรียนรู้ภาษาว่ามีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร เวลาไหน อย่างไร ในประเด็นนี้การสนับสนุนจากผู้ปกครองถือว่ามีความสำคัญยิ่ง เพราะเวลาอยู่นอกห้องเรียนส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่กับครอบครัว ดังนั้นผู้ปกครอง ครอบครัว จึงควรใช้เวลาที่นักเรียนอยู่กับครอบ ครัวให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดด้วยการจัดพื้นที่โอกาส บรรยากาศให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารตลอดเวลา

ประเด็นที่ 10 ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้จบการศึกษา ผู้ที่จบการศึกษาส่วนใหญ่ทั้งสองประเทศมีคะแนนสูงและผ่านเกณฑ์การสอบวัดความรู้ แต่ผู้สำเร็จการศึกษาของประเทศอินเดียจะมีความคล่องแคล่ว มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษสูง ในประเด็นนี้ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านมีความเห็นตรงกันว่า ครูควรสร้างความกล้าให้กับนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อสร้างความเชื่อมันในตนเอง เมื่อนักเรียนสำเร็จการศึกษาสามารถนำความรู้ไปใช้และปฏิบัติได้จริง

ประเด็นที่ 11 ความสามารถทางวิชาการในสาขาวิชาอื่นๆของผู้จบการศึกษา นักเรียนสามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้ทั้งหมดเหมือนกัน แต่ประเทศอินเดียสามารถเรียนต่อได้หลายหลักสูตรมากว่าประเทศไทย ในประเด็นนี้ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเห็นว่า ต่อไปควรคำนึงถึงความหลากหลายในการที่จะไปศึกษาต่อในสาขาวิชาต่างๆ ด้วย ไม่ใช่แต่เพียงแผนกอินเตอร์เท่านั้น ในอนาคตการศึกษาจะเกิดการเปลี่ยนแปลงตามยุคดิจิตอลจะเกิดนวัตกรรมใหม่ๆขึ้นอีกมากมาย ดังนั้น ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ต้องการเห็นความหลากหลายจึงเป็นสิ่ง

ที่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรนำมาพิจารณาและขยายโอกาสทางการศึกษาให้กับนักเรียนที่เรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษให้เกิดความเชื่อมโยงและต่อเนื่อง

จากการประชุมสัมมนาอิงผู้เชี่ยวชาญในวันที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2558 ณ ห้องประชุม ศ. เกียรติคุณ ดร. พนัส หันนาคินทร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ได้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการประยุกต์การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของโรงเรียนเอกชนในประเทศไทย 19 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. นโยบายการสอนภาษาอังกฤษควรสอนเพื่อสอนมิใช่เพื่อการสอบและควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง และเพื่อเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ

2. นโยบายควรมีจุดมุ่งหมายการเรียนรู้เพื่อพึ่งตนเอง โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นตัวเชื่อมโยง เพื่อการสื่อสาร และเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาสาขาวิชาการต่างๆ

3. นโยบายควรมีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรม สร้างความเข้าใจในประเพณีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ไม่ดูถูกเหยียดหยามในความแตกต่าง

4. สำนักงานส่งเสริมการศึกษาเอกชนควรออกนอกกรอบ มีอิสระทางความคิดและการปฏิบัตินอกจากการสั่งการของกระทรวงศึกษาธิการ

5. ระบบการศึกษาควรจัดทำให้หลากหลายและสามารถเชื่อมโยงและนำไปใช้เพื่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

6. โครงสร้างหลักสูตรควรจัดแบ่งวิชาเรียนภาษาอังกฤษในระดับอนุบาลและระดับช่วงชั้นที่ 1 และ 2 ให้มากกว่าเดิม โดยจัดให้เรียนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 10 คาบต่อสัปดาห์

7. ควรจัดให้มีหลักสูตรสำเร็จรูปเพื่ออำนวยความสะดวก ประหยัดเวลาให้กับผู้สอนและบูรณาการเชื่อมโยงภาษาอังกฤษเข้ากับวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบAutonomous

8. การวัดและการประเมินผล ควรวัดให้ครบ 4 ทักษะตามสภาพจริง Authentic assessment ด้วยการออกแบบข้อสอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและสิ่งที่นักเรียนได้เรียน

9. การประเมินนอกจากจะวัดผลให้ครบทั้ง 4 ทักษะตามสภาพจริงแล้วควรคำนึงถึงจุดมุ่งหมาย 4 ประการ คือ 1) Communication 2) Cross Culture 3) Curriculum 4) Community

10. ควรจัดกิจกรรมเสริมที่นักเรียนสนใจ โดยเฉพาะกิจกรรมที่ให้ความบันเทิง แต่แฝงด้วยการฝึกฝนภาษาแบบธรรมชาติ

11. ครูที่จะมาสอนภาษาอังกฤษควรเป็นครูที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่วและควรต้องเป็นผู้มีบุคลิกภาพดี รักในอาชีพครู มีจรรยาบรรณ มีความสามารถในการถ่ายทอดและจัดกิจกรรมให้มีความ

12. ครูต้องพัฒนาทักษะการสอนโดยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ

13. ควรแก้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้ครูต่างประเทศที่เข้ามาสอนในประเทศไทยโดยลดขั้นตอนหรือยืดหยุ่นให้มากกว่าเดิม

14. คุรุสภาควรยืดหยุ่นในเรื่องระเบียบและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการอนุญาตให้สอนสำหรับครูต่างประเทศและครูไทย

15. ควรใช้ ICT อย่างเหมาะสมและรู้จักเลือกใช้ให้เหมาะกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และควรนำ ICTมาใช้ในการบริหารจัดการ

16. ควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการใช้และเลือกใช้ ICT เพื่อการสืบค้น และรู้จักการนำไปใช้เพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

17. ผู้ปกครองควรสร้างโอกาสและบรรยากาศภายในครอบครัวให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของภาษา เช่น การเล่านิทาน เพลง ชมรายการทีวี รายการเพลง เป็นต้น

18. ผู้ปกครอง นักเรียน และครู ควรปรับเจตคติและสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ รวมถึงเจตคติที่เกี่ยวกับสีผิว หรือชาติพันธุ์ของครูผู้สอนว่าแท้ที่จริงแล้ว ภาษาอังกฤษมีหลายสำเนียง จึงไม่จำเป็นต้องเป็นชาวยุโรปผิวขาวผมทองเท่านั้นจึงจะสอนภาษาอังกฤษได้ และไม่ควรให้ค่าตอบแทนกับครูผู้สอนโดยการเอาชนชาติมาเป็นเกณฑ์การให้ค่าตอบแทน

19. ผู้ปกครองไม่ควรคาดหวังสูงเกินไปและไม่ควรใจร้อน โดยไม่คำนึงถึงขั้นตอน วิธีการพัฒนาการของนักเรียนและธรรมชาติของการเรียนรู้ จนก่อให้เกิดแรงกดดันต่อตัวผู้เรียนและครูผู้สอน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย

1.1 สิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยพบคือ เมื่องานวิจัยฉบับนี้เสร็จลุล่วงแล้ว จะทำอย่างไรให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยจะได้นำไปใช้เพื่อเป็นข้อมูล ข้อความรู้ในการวางแผนการศึกษาให้กับนักเรียนไทยได้เกิดการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ตรงตามแผนการพัฒนาการศึกษา

1.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนประเทศอื่นๆ เปรียบเทียบกับประเทศไทยว่ามีแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาเปรียบเทียบแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนประเทศอื่นๆ เปรียบเทียบกับประเทศไทยว่ามีแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2557). *มองสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ.* กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

ทักษ์ อุดมรัตน์. (2557). การศึกษานโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศในกลุ่มอาเซียนบวกสาม: กรณีศึกษาประเทศมาเลเซีย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 16(1), 127-139.

จาตุรนต์ ฉายแสง. (2557, 17 กุมภาพันธ์). *คลอด 6 นโยบาย 'พัฒนาภาษาอังกฤษ' รับเปิดเทอม 57.* สืบค้นเมื่อ 4 มกราคม 2558, จาก http://www.thairath.co.th/content/404166

พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2537). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวภา จันทร์สงค์. (2547). *การดำเนินงานการจัดหลักสูตร English Program ในโรงเรียนสองภาษา ระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์).

สุกัญญา แช่มช้อย. (2555). *การศึกษานโยบายและยุทธศาสตร์การส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ของประเทศในกลุ่ม อาเซียนบวกสาม: กรณีศึกษาประเทศไทย.* กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.

อรวรรณ น้อยหมอ. (2554). *การใช้กลวิธีการอ่านภาพเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

อัญชลีพร ปัญโญ. (2554). *การใช้แนวการสอนพหุประสาทสัมผัสเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูภาษาอังกฤษ และทัศนคติเชิงบวกที่มีต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

ภาษาอังกฤษ

Chaemchoy, S. (2012). *The study of policies and strategies for the promotion of foreign language instruction in ASEAN+3 countries: a case study of Thailand.* Bangkok: Office of the Education Council. (in Thai)

Chaisang, C. (2014, February 17). *Releasing six policies of 'improving English' for the academic year 2557.* Retrieved January 4, 2015, from http://www.thairath.co.th/content/404166 (in Thai)

Jansong, S. (2004). *The organization of English Program curricula in primary bilingual schools under the jurisdiction of the Office of the Basic Education Commission.* (Master thesis, Chulalongkorn University). (in Thai)

Kovitvadhi, P. (1994). *Skills and teaching techniques for writing in English at elementary level.* Bangkok: Chulalongkorn University. (in Thai)

Dhanavel, S.P. (2012). *English Language Teaching in India: The Shifting Paradigms*. Retrieved June 24, 2014, from http://asian-efl-journal.com/english-language-teaching-in-india-the-shifting-paradigms/

Noymor, O. (2011). *Use of Visual Literacy Strategies to Enhance English Speaking and Critical Thinking Abilities Among Mathayom Suksa 5 Students.* (Master thesis, Chiang Mai University). (in Thai)

Office of the Education Council. (2014). *Considering statistics and educational indicators of ministry of education.* Bangkok: Ministry of Education. (in Thai)

Panyo, A. (2011). *Use of Multisensory Approach to Promote English Speaking Ability and Positive Attitude Towards English Language Learning of Mathayom Suksa 1 Students*. (Master thesis, Chiang Mai University). (in Thai)

Pradhan, A. (2012). *Language Movement in the Darjeeling Himalayas: Special Reference to the Lepcha Language.* Retrieved June 24, 2014, from http://www.clrindia.org/te.html

Udomrat, T. (2014). Policies and Strategies for the Promotion of Foreign Language Instruction in ASEAN+3 Countries: A Case Study of Malaysia. *Journal of Education Naresuan University,* 16(1), 127-139. (in Thai)